

SABINE BOHLMANN

Mergaitė vardu *Gluosnė*

MIŠKO
KUŽDESIAI

Twirtovė

Raktamedis

Nuvirtęs medis

Regykla

Bičių
viešbutis

kūdra

upokšnis

Flynų
namas

Į MIEŠTĄ

Proskyna

Gluosnis

Kažkur

maždaug čia

(ne kiekvienas gali rasti)

Rausvos
gėlės

Miško parduotuvė

Norų medis

Galios vieta

Gluosnės miškas

Versta iš
Sabine Bohlmann
EIN MÄDCHEN NAMENS
WILLOW 2: WALDGEFLÜSTER
*Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag
GmbH, Stuttgart, 2021*

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Sabine Bohlmann, 2021

© Iliustracijos, Simona Ceccarelli, 2021

Pirmą kartą 2021 metais vokiečių kalba pavadinimu *Ein Mädchen namens Willow 2: Waldgeflüster* išleido *Planet!, Thienemann-Esslinger Verlag GmbH* leidybos ženklas, Štutgartas, Vokietija.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Thienemann-Esslinger Verlag GmbH*, Štutgartas, Vokietija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Indrė Dalia Klimkaitė, 2022

© Leidykla „Niekio rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-886-0

SABINE BOHLMANN

Mergaitė vardu *Gluosnė*

Miško kuždesiai

Iliustravo Simona Ceccarelli

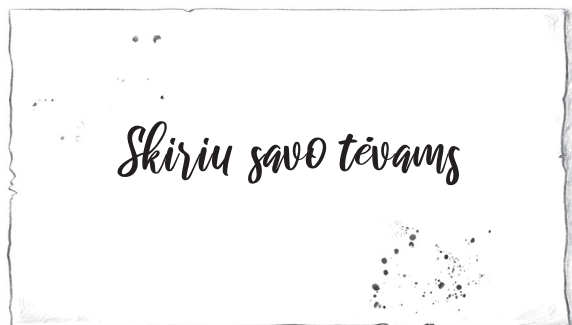
Iš vokiečių kalbos vertė Indrė Dalia Klimkaitė

Vilnius
2023

Ar girdi, kaip čeža, kužda, šnara?
Ar girdi, kaip gurga, šiugžda, šlama?
Traška, braška, dūzgia, zvimbia?
Paklausyk, tai stebuklinga.
Nujauti, kokią tau žinią miškas neša?
Tik išdrisk atverti akeles ir širdi,
Žodžiai srūva upėmis pas tą, kurs girdi.
Tu vienintelė gi išdrisai suklusti,
Tad gebėsi miško paslaptis pajusti.

Vėjas žino viską.

Jis žemėje gyvena nuo amžių.

Jis mena milijonų metų nutikimus
Ir gali atskleisti tau bet kurią paslaptį.

Tad jei nori ko paklausti -
klauski vėjo.

Jis viską žino.

Tyla. Visiška tylą. Miškas šiandien nenorėjo šnekėti. Netgi šnabždėti nenorėjo. Prarijo plento triukšmą, viso pasaulio triukšmą, ir paslėpė jį kažkur savy. Gal paversdavo automobilių burzgesį paprastu lapų šnarėjimu, vaikų riksmus iš netolimo vaikų darželio – paukščių čiulbesiu, o lėktuvų gausmą danguje – bičių dūzgenimu.

Gluosnė gulėjo samanose po senuoju gluosniu priešais raganą namelį ir klausėsi tylos. Labai įdėmiai klausėsi, kaip tyli miškas.

– Nagi, pasikalbėk su manim! – po valandžiukės sušnabždėjo. Tada užsimerkė ir dar labiau ištempė ausis. Taip, juk įmanoma ištempti ir atverti ausis. Galima jas ir užverti, kad girdėtum vien tai, ką nori girdėti. Ir Gluosnė pastebėjo, kaip jau ne kartą buvo supratusi, kad miško tylą visai ne tyli.

– Reikia gerai įsiklausyti! – vis kartodavo jai močiutės sesuo Alvina, kai Gluosnė dar buvo mažytė mergaitė.

Dabar teta jau mirusi, o Gluosnė paveldėjo šį mišką, šitą mažą pirkaitę ir, kas keisčiausia, tetos Alvinos raganiškas galias.

Gluosnės lūpų kampučiai pamažu pakilo viršun.

– Ar girdi, Rufai? – paklausė mergaitė lapino, kuris, padėjęs galvą jai ant pilvo, taip pat mėgavosi miško tylą. Dabar lapinas pastatė ausis. Nuo tada, kai Gluosnė turi raganiškų galių, jis visuomet ją lydi. Atsilieka tik tada, kai Gluosnė išeina iš miško.

– Girdžiu vėją, judinantį lapus.
Girdžiu, kaip dūzgia širšių lizdas ąžuole,
kaip kankorėžį lukštena voveraitė ir
kaip krebžda skruzdėlės
skruzdėlyne netoliese.

Girdžiu, kaip guobą kala genys. Ne, palauk Rufai, tai ne genys. Tas beldimas kažkoks kitoks. Kaip...

Ir tą akimirką Gluosnė pajuto, kad dreba žemė. Neilgai trukus tarp medžių šmėkstelėjo didelis margas paukštis. Štai ir nebėra miško ramybės, kuždesiai nutilo. Mat tas margasis paukštis – ne kas kita kaip Grytutė. Su savo spalvingais apdarais.

Ji tikra meistrė, kai reikia sukarpyti nunešiotus penkių vyresnių brolių drabužius ir iš jų pasiūti grytutiškus naujus apdarus. Ant galvos užsimaukšlinusi bebrinę kepurę. O kartu su Grytute į Gluosnę plūstelėjo ir žodžių srautas. Šita garsų lavina nebepaliko vietos miško tylai. Nė jokios galimybės, kad išgirsi kokį miško dvelksmą. Grytutė kalba nesustodama.

– Eik tu vištų blusinėt! Žinai, Gluosne, kas išties juokinga? Šiandien, kai atėjau į mišką, Kehala buvo taip gerai pasislėpusi, kad pirmiausia pasisveikinau su akmeniu. Taigi pasakiau akmeniui: „Štai kur tu, mažute mano!“ ir nustebau, kad mano vėzlė tokia šalta, o tada Kehala, kuri nekrutėdama tupėjo šalimais, išties kažkaip nusijuokė. O gal ir nusičiaudėjo, bet, trauk mane devynios, skambėjo panašiai į juoką. Ar vėžliai geba juoktis, ką manai? Aš tai tikrai manau...

– Grytute, ar tu žinai, kad miškas dreba, kai tu ateini? Na, žinai, tu gi vos metro trisdešimtys, o atrodo, kad atidunda milžiniškas stambus dramblys.

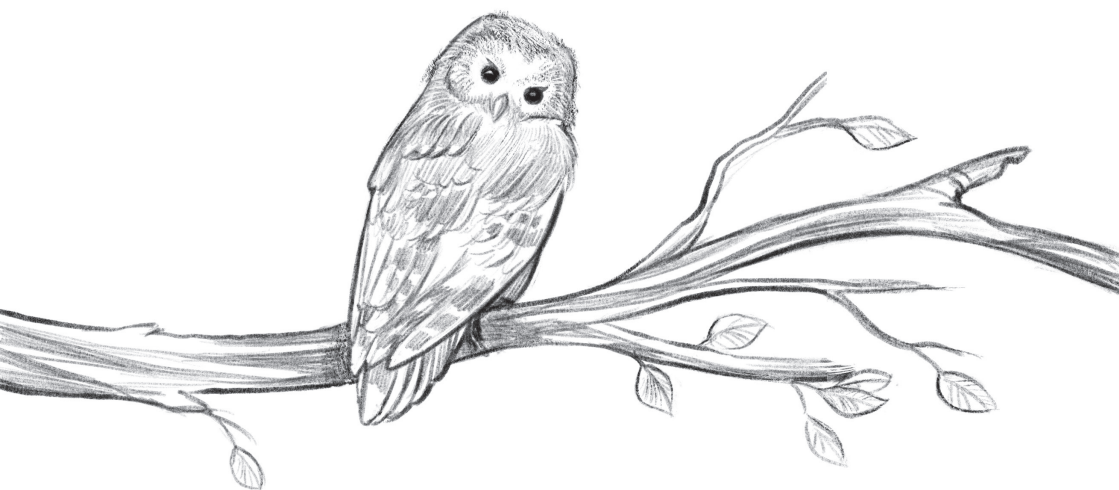

– Na gerai, mažumėlę išties juokinga.
– Labai juokinga!
– Pasiduodu, labai juokinga! – nusileido Adomas Flynas.
– Pasakysiu tau štai ką, tėti: kol mudviem linksma, tai dar abiem ne paauglystė!
– Ko gero, tu teisi.
– Tikrai teisi. Žinau vieną dalyką: kai tavo amžiaus vyrams prasideda paauglystė, tikrai ne juokai!
– Ak, Maže, kokia tu protinga!
– Ką padarysi, – gūžtelėjo pečiais Gluosnė.
– Bet turiu tau klausimą. Labai rimtą, – pradėjo Adomas Flynas.
– Tėti, man regis, kad rimtiems klausimams... – Gluosnė dirbtinai nusižiovavo. – ...šiandien jau per vėlu. Manychiau, man jau tikrai metas į lovą!
Gluosnė pasiėmė savo miško dienoraštį ir pieštukus, pakštelėjo tėčiui į skruostą, nusliuogė nuo kėdės ir vilkdama kojas išėjo iš kambario.
Viršuje, savo kambaryje, įsitaisė prie lango ir pažvelgė į savo mišką, už kurio ką tik nusileido saulė. Gluosnė numanė, koks galėjo būti tas rimtas klausimas. Tikrai apie Gundulą, nes Adomui Flynnui ant skruosto aiškiai matėsi itin ryškaus lūpdažio pėdsakas. Gluosnė atsiduso. Kaip gerai, kad ketina

imtis šio reikalo jau šį savaitgalį. Tikėkimės, Libra pasiūlys puikių minčių.

Gluosnė prisimerkė. Miško pakraštyje kažkas sujudėjo. Gal stirna? Bet, įdėmiau pažvelgus, Gluosnei pasirodė, kad įžiūri tris pavidalus.

– Ko jiems reikia mano miške ir kas jie tokie? – klausė savęs Gluosnė. Bet nebuvo tikra, kad ten tikrai žmogystos. Kartais ir medžiai mesdami šešėlius Gluosnę apgauna. Gal jai tik pasirodė?..

Paimki žalią iš žolės,
Baltumą debesies,
Pasemki mėlyną iš upės,
Raudoną iš ugnies,
Skaistieji geltoną saulės
Ir švytinčiom spalvom
Nupiešk savo pasaulį.
Tai tavo šis gyvenimas,
Pašėles ir gražus,
Nupiešk spalvom skaisčiausiom,
Tada jis toks ir bus.

Penktadienį po pamokų Gluosnė nutrenkė mokyklinę kuprinę kampan, mokslo metų baigimo pažymėjimą padėjo ant tėčio rašomojo stalo kraštelio. Tiesą sakant, pakišo po jo popiergaliais. Na, ne pats geriausias pažymėjimas. Bet juk nelengva pritapti naujoje klasėje mokslo metams įpusėjus. Laimė, Gluosnės tėtis irgi mokykloje nebuvo geriausias mokinys, tad negalėjo priekaištauti jai dėl prastų pažymių.

Gluosnė pasidarė dvigubą sumuštinių su sūriu ir pasigardžiuodama atsikando. Prisikimšusi burną pastvėrė krepšį, į kurį dar vakar buvo susidėjusi nakvynei reikalingus daiktus, ir iššokavo pro duris.

– Fufitinku fu Falentina, Gryfe ir Lofe mifke, – pilna burna šūktelėjo tėčiui, sėdinčiam prie kompiuterio darbo kabinete.

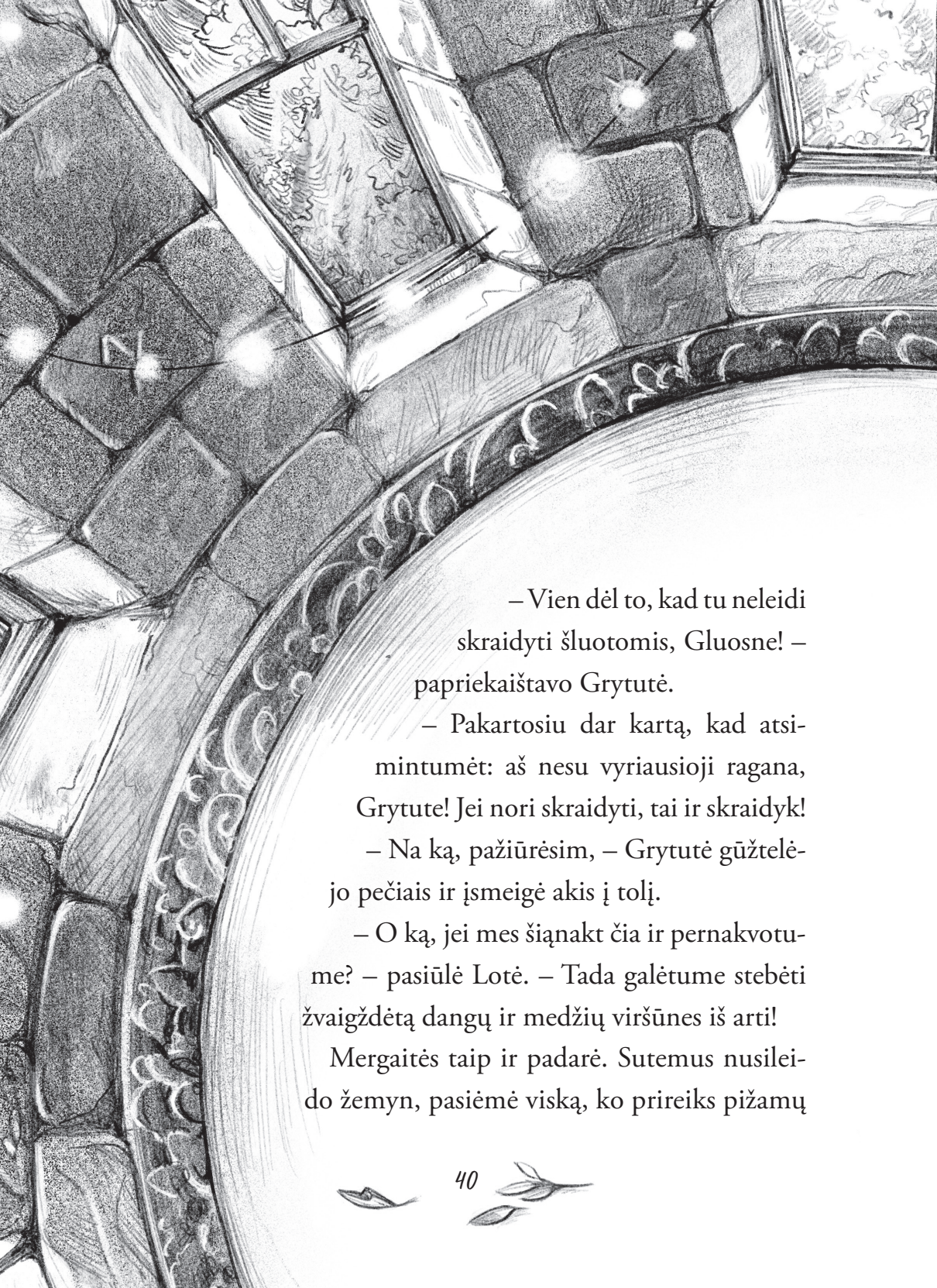
Adomas Flynas akimirksniu išdygo koridoriuje.

– Stop stop stop, panelyte. Nesuprantu, kokia čia kalbą tik kalbėjai, bet gerai žinau, kad aš tokios nesuprantu ir nemoku!

Gluosnė sukramtė kiek įmanydama greičiau, nurijo kąsni ir atsakė:

– Tu mane šios kalbos ir išmokei, tėti. Tai pilnaburnių kalba! Adomas Flynas nusiviepė.

– O, tai tada ne visus žodžius būsiu gerai išmokęs. Gal galėtum dar kartą lėtai pakartoti žmonių kalbą?

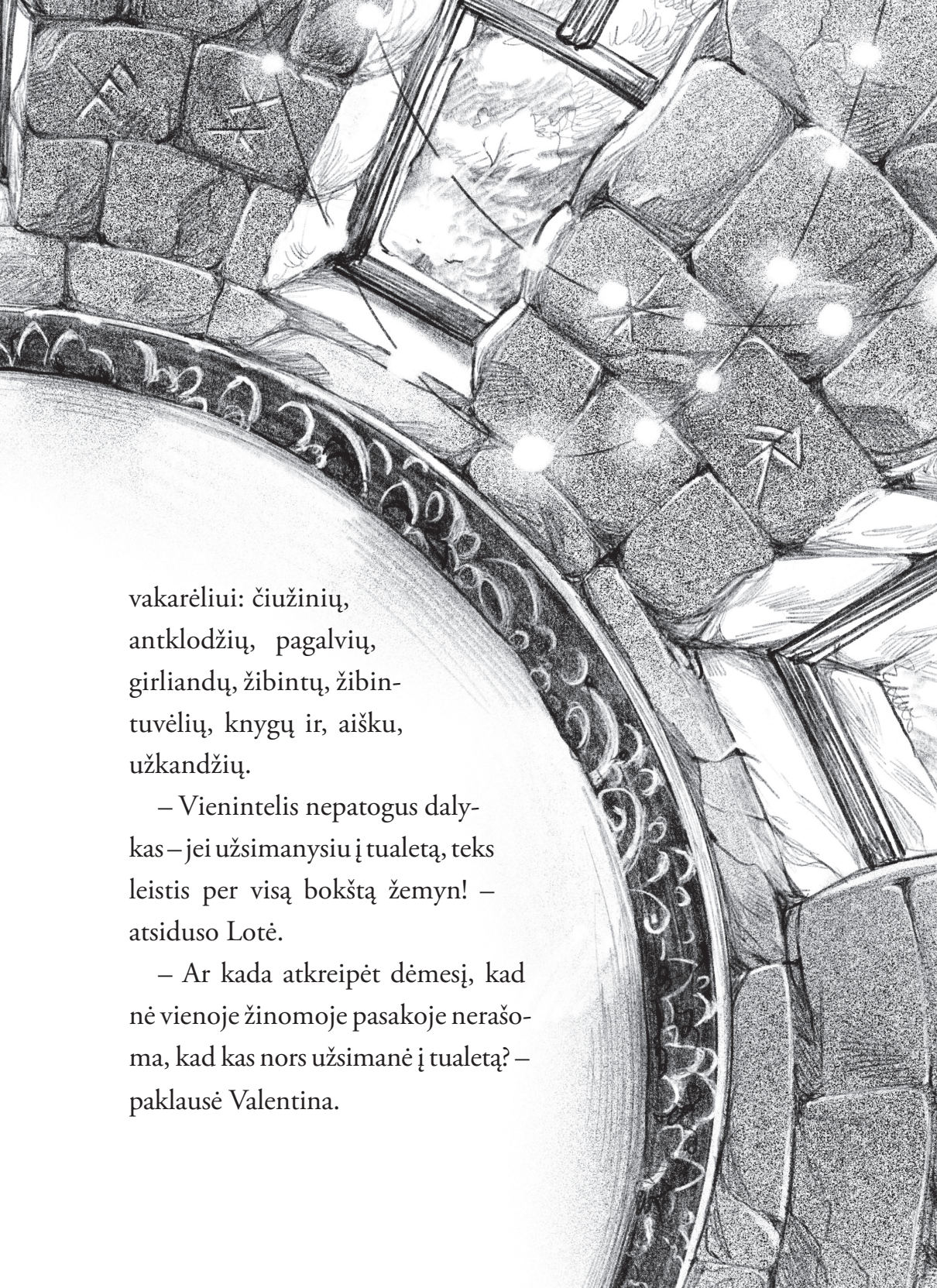
– Vien dėl to, kad tu neleidi
skraidyti šluotomis, Gluosne! –
papiekaištavo Grytutė.

– Pakartosiu dar kartą, kad atsi-
mintumėt: aš nesu vyriausioji ragana,
Grytute! Jei nori skraidyti, tai ir skraidyk!

– Na ką, pažiūrėsim, – Grytutė gūžtelė-
jo pečiais ir išmeigė akis į tolį.

– O ką, jei mes šiąnakt čia ir pernaktotu-
me? – pasiūlė Lotė. – Tada galėtume stebėti
žvaigždėtą dangų ir medžių viršūnes iš arti!

Mergaitės taip ir padarė. Sutemus nusilei-
do žemyn, pasiėmė viską, ko prireiks pizamų

A detailed black and white illustration of a stone wall. The wall is composed of large, irregular stone blocks. A decorative border with a repeating scroll pattern runs along the bottom of the wall. A window with a wooden frame is visible in the upper right, showing a view of a landscape with trees. Several small, bright, star-like lights are scattered across the wall, some with thin lines pointing to them.

vakarėliui: čiužinių,
antklodžių, pagalvių,
girliandų, žibintų, žibintuvėlių, knygų ir, aišku, užkandžių.

– Vienintelis nepatogus dalykas – jei užsimanysiu į tualetą, teks leistis per visą bokštą žemyn! – atsiduso Lotė.

– Ar kada atkreipėt dėmesį, kad nė vienoje žinomoje pasakoje nerašoma, kad kas nors užsimanė į tualetą? – paklausė Valentina.

– Pats aukščiausias apžvalgos bokštelis, koks tik yra buvęs šiame miške!

– Pasaulyje, visame pasaulyje. – Karlas susikimšo į burną dar vieną dešrelę. Buvo karšta, tad jam teko garsiai traukti orą.

– Mums reikės ir įtraukiamo tilto, – svarstė Emilis.

– Kokio dar traukiamo, traukiniai čiagi nevažinėja, – mestelėjo Karlas.

– Kvaiša tu, įtraukiamas tiltas taip vadinamas dėl to, kad jį gali išitraukti į namelį, jei pasirodo priešas!

Emilis su Nojum nusijuokė.

– Bet tada jis turėtų vadintis vidun įsitraukiamas arba įnešamasis tiltas! – pareiškė Karlas ir nusišypsojo bičiuliams.

Mergaitės po medžiu vėl tyliai sukikeno. Tik Lotė bandė susitelkti į ką kita:

– Akmuo, akmuo, akmuo, – kuždėjo ji kiek įmanydama tyliau.

– Vienas turės eiti sargybą bokštelyje. Jei pasirodys priešas, sušvilps švilpuku! – pareiškė Emilis.

– O kas tas priešas? – paklausė Karlas.

– Dažniausiai to iš anksto nežinai! – atsakė Nojus. – Būtų lengva, jei iš anksto žinotum, kas puls.

– Taip, nes tada galėtum tiesiog paskambinti arba užėiti pas jį į namus ir perspėti, kad... – Daugiau Karlas pasakyti nespėjo.

– Tikrai? Ir ką tu pasakytum savo priešui, Karlai? – Nojus šyptelėjo.

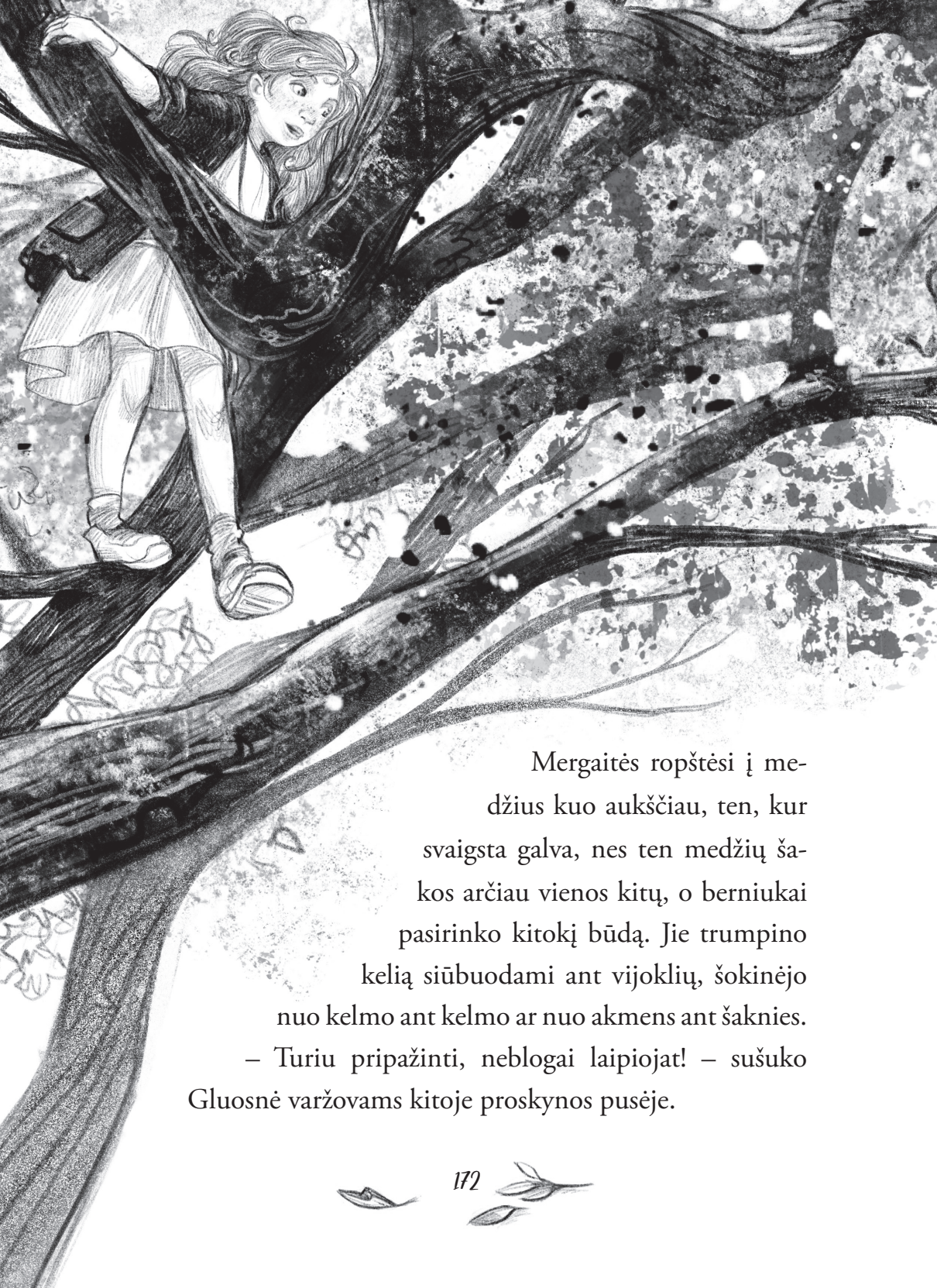
– Na, gal kad paliktų mus ramybėje? – toliau svarstė Karlas.

– Bet tai juk neįdomu. Tuomet mums nereikėtų nei įtraukiamo tilto, nei apžvalgos bokšto! – paprieštaravo Emilis.

– Tikra tiesa! – Karlas pasiėmė penktą dešrelę ir pasmeigė ant pagalio.

– Man regis, mes norėjome...

Ir tą akimirką Grytutė užmynė ant šakos. Trakstelėjo.

Mergaitės ropštėsi į medžius kuo aukščiau, ten, kur svaigsta galva, nes ten medžių šakos arčiau vienos kitų, o berniukai pasirinko kitokį būdą. Jie trumpino kelią siūbuodami ant vijoklių, šokinėjo nuo kelmo ant kelmo ar nuo akmens ant šaknies.

– Turiu pripažinti, neblogai laipiojat! – sušuko Gluosnė varžovams kitoje proskynos pusėje.

– Viskas dėl motyvacijos. Pasakiau Karlui, kad trasos gale jis gaus Grytutės bučkį!

Grytutė išpūtė akis.

– Gal jums visai smegenys suskystėjo!

Karlas pamojavo Grytutei ir tada it kalnų ožys peršoko nuo kelmo ant akmens.

– Nekreipk į jį dėmesio, susitelk į laipiojimą, kitaip iškrisi iš medžio, Grytut! – šūktelėjo jai Gluosnė.

Kurį laiką mergaitės susikaupusios laipiojo viena šalia kitos.

– Jūs truputį pirmaujat, taip ir toliau! – ragino ir palaikė jas Valentina su Lote.

– Fui! – tepasakė, ir Gluosnė kaip niekad džiaugėsi tokiu jo atžarumu.

Grįžę namo viską rado kaip iki išgeriant meilės gėrimą. Geraldina, Gundula, Gideonas ir Gluosnės tėtis suvalgė ne itin gardų ovo-lakto-fleksi-fruta-farinarų patiekalą, ir Gluosnė visai neliūdėjo, kad jai porcijos neliko. Tik Gundula vis dar buvo įsimylėjusi savo mopsą, bet bent jau liovėsi jį bučiuoti. Taigi panašu, kad meilė mopsui pasiekė normalų meilės šuniui lygį.

Kitą rytą mergaitės kiek nusiminusios sėdėjo ant vinguriuojančio per mišką upelio kranto ir tabalavo kojomis. Buvo karšta vasaros diena, ir netgi tanki miško lapija nesulaikė kaitros.

– Vis dėlto mintis dėl mūsų tėvų man atrodo geriausia. Mama sakė, džiaugėsi, jog praleis vakarą su tavo tėčiu, – pasakė Valentina.

– Rimtai? – Gluosnė pajuto, kaip jos širdis suspurdėjo. Valentina linktelėjo. Pagalvojus, kad Amanda Kriusman galėtų būti jos pamotė, o (ir tai dar geriau) Valentina – sesuo, ir visi gyventų po vienu stogu, Gluosnės lūpas nutvieskė šypsena.

– Taigi šaukštai dar ne popiet! – Grytutė paleido į upokšnį

medžio lapelį. Mažą laivelį pagavo srovė. Mergaitės kurį laiką lydėjo jį akimis.

– Ar mums dar liko meilės gėrimo? – paklausė mergaičių Lotė.

– Tik mažas buteliukas! – atsakė Valentina.

– Na, gal to ir pakaks! Regis, jūsų tėvai vienas į kitą nežvairuoja, tai gal užteks vos kelių lašų.

– Bet mazgų burtą tektų atnaujinti, antraip gėrimas neveiks! – įsiterpė Grytutė.

Valentina su Gluosne susimąčiusios linktelėjo.

– Gal visgi pabandykim dar sykį. Bet šįkart truputį kitaip. Gal tikrai reikėtų surengti romantišką vakarienę miško viduryje šviečiant mėnuliui ir žvakėms? – balsu svarstė Lotė.

– O ką, jei mes visi dabar susėstume
prie to nuostabiai padengto stalo ir truputį...

– Išgertume vyno ir vienas kitą išimylėtume? – išpūtusi akis paklausė Lotė.

Visi su palengvėjimu nusijuokė. Gera sakyti tiesą. Ir atrodė visai teisinga tėvams papasakoti apie raganiškas galias. Juk jie veikiausiai jau ir taip daug ką nutuokė.

Taigi visi susėdo prie stalo ir suvalgė gardžią vakarienę. Netgi garsiojo Amandos deserto mergaitės paragavo, bet

vienintelis, kuris tikrai
juo susižavėjo, buvo Ado-
mas Flynas – neatsitraukė,
kol neišlaizė viso dubenėlio.

Tik Valentina stumdė troškinio
gabaliukus lėkštėje.

Amanda apkabino dukrą.

– Peliuk, pamatysi, tai bus puikus nuotykis. Pa-
žvelk į viską iš gerosios pusės. Nauja šalis, tavo seneliai,
kurie jau labai tavęs laukia. O per vasaros atostogas pasi-
kviesim tavo drauges raganaites. Tada šešias savaites galėsit
praleist kartu.

– Mama, negalima nepaisyti talento ar bėgti
nuo jo. Aš visur būsiu ragana, ne tik
šiam miške. O miškas mūsų
draugas. Jis mus sergsti. Čia aš
būsiu saugi. O ar žinojai,
kad ir Matis ne-
nori išvykti?

– Ką čia darai? – paklausė Nojus.

– Maniau, gal palietus Emilį mane nukrės elektra. Kurgi dingio visa ta šviesa?

– Aš mačiau gyvūnus! – pagaliau sušnabždėjo Emilis. Gluosnė šyptelėjo.

– O kokį gyvūną konkrečiai? – paklausė. Emilis susimąstė.

– Iš pradžių jų buvo daug, atrodė, kad jie visi lekia pro mane. Ir staiga vienas sustojo priešais. Aš atkišau ranką ir jis tiesiog priėjo! Tarsi būtų mane pasirinkęs! – porino Emilis.

– Tai tavo vidinės galios gyvūnas, Emili. Rytoj jis bus su tavim ir nesitrauks nė per plauką. Saugos tave, teiks jėgų ir tu būsi ne vienas! – paaiškino Gluosnė.

– O koks tai gy-
vūnas? – susijaudinusi
paklausė Lotė.

– Tikriausiai stiprus
lokys, kuris suteiks tau
jėgų! – drąsino Karlas.

– Arba koks liūtas! –
spėjo Nojus.

Emilis sutrikęs per-
sibraukė ranka žalius
savo plaukus.

– Kiek mažėlesnis už
lokį ir liūtą.

Apsidairyk -
kiekvienas, kad ir mažiausias, padarėlis
Ar vikšras, vabalas ir kirminėlis,
Kiekvienas kūrinėlis gyventi nori.
Tai gyvastis, kuri nori būti gyva.
Lygiai kaip tu.
Taigi žiūrėk,
Kad nenuskriaustum.

Pagaliau ir aš esu susijusi su giria, ko seniai troškau, – po kelių dienų, kai mergaitės lyjant lietui sėdėjo raganų trobelėje ir skaitė seną pasakų knygą, parašė Libra.

Pastaruoju metu ji tylomis gulėdavo ant komodos. Vynas paliko pėdsaką. Knyga daug miegojo, o kai pabUSDavo, pasimatydavo, kad jos atmintis skylėta. Laimė, mergaitėms knygos pagalbos raganaujant šiuo metu ne itin reikėjo. Jos mėgavosi paskutine vasaros atostogų savaitė, lankė berniukus jų namelyje arba šmirinėjo su savo galios gyvūnais po mišką.

– Ką nori tuo pasakyti, Libra?

Na, man gi pagirios... cha cha cha, – parašė ji.

– Na tu ir pokštininkė, Libra! – nusijuokė Gluosnė, mergaitės sukikeno.

Ir aš žinau, ką turėtumėt padaryti, kad Valentina neišvyktų! – toliau rašė knyga.

Mergaitės linksmi susižvalgė. Libra vis dar nesuprato, kad jau viskas išspręsta.

– Ką tu sakai, Libra. Ir ką gi mums daryti? – apsimetė susidomėjusi Valentina.

Mes paaukštinsim tavo mamai pareigas. Kokia jos profesija?

– Tikybos mokytoja!

Padarysim ją vyresniąja tikybos mokytoja!

– Tai kad tokių nebūna.

Na, tada tikybos mokytojų skirstytoja!

– Tokių irgi nėra.

Ūm... tada popieže?

Mergaitės nesusilaikiusios nusikvatojo.

– Nepersistenk, Libra, viskas gerai. Meilė nugalėjo. Kaip tu ir sakei, – paaiškino Gluosnė knygai, o ta jau buvo beįsiveidžianti.

– Nors ir ne tokiu būdu, kaip mes tikėjomės, – kad mano tėtis įsimylėtų Valentino mamą. Būtų buvę labai gražu, bet, tiesą sakant, turbūt kone geriau, kad viskas liko po senovei.

Tai kokia tada meilė nugalėjo?

– Motinos meilė vaikui. Stipriausia jėga pasaulyje! – spindėdama pareiškė Lotė.

– Bet kitą kartą tikrai pritaikysim burtus, kad tu išdžiūtum, Libra, pažadam! – pasakė Valentina.

Nebus jokio kito karto, – parašė knyga. – Nors... vynas visai saldus buvo!

– Būk atsargi, Libra! – Gluosnė perspėdama pakėlė smilių. – Jei jau ką išmokom, tai štai ką: raganų knygos nepakenčia alkoholio!

„Tas, kas nakčia pernelyg ilgai mąsto apie rytdienos rūpesčius, kitą dieną bus per daug pavargęs, kad juos išspręstų!“

Šitai pasakė ne Grytutė, o Raineris Flakas

Borbetomagusas – tai ankstesnis Vormso gyvenvietės pavadinimas.

Dėkoju...

...Simonai Ceccarelli, kuri ir šįkart burtų lazdele pribūrė popieriuje tikrą stebuklą!

...magiškomis būtybėms iš leidyklos „Planet!“, kurios stengiasi suteikti šiai ir kitoms mano knygoms sparnus.

...mano nuostabiam stebuklingajam neįtikėtinam vyrui, kuris man gamina, viskuo rūpinasi, kol aš rašau, ir paskui dar klusniai skaito mano knygas.

...mano vaikams, kad jie burtų keliu atsidūrė mano gyvenime.

...mano stebukladarei redaktorei Franziskai Bräuning, kuri kaskart įnirtingai panaršo burtų knygoje ir daug ką ištiesina. Ir nors tu tikrai šioje pastraipoje geltonai pabrauksi visus žodžius apie burtus ir stebuklus, aš jų nepakeisiu. Tiesiog juos reikia kartoti :)

Jr, žinoma, dėkui jums, maži, vidutiniai ir dideli skaitytojai, už tai, kad skaitot mano knygas, rašot man tokius nuostabių stebuklingų dalykų, kad aš su savo šluota išsyk pakylu mažumėlę aukščiau.

Dėkoju ir daktarui Kurvinui, ištraukusiam iš rankovės Emilio ligą. Turiu prisipažinti, kad aš ją kiek pasunkinau. Tikrame gyvenime tokios operacijos – tikrai kasdienis dalykas.

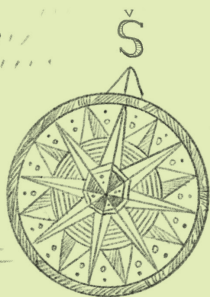
Tai antroji knyga apie smalsios mergaitės, tapusios raganaite, nuotykius. Iš savo tetos Alvinos paveldėjusi mišką, Gluosnė pamilsta gamtą, augalus ir gyvūnus bei po truputį mokosi burtų, atsakomybės ir draugystės. Mergaitė kartu su bičiulėmis mėgina išspręsti joms iškylančias problemas, taip įsipainiodamos į įtraukiančius ir burtų pilnus nuotykius. Vidutinio mokyklinio amžiaus vaikams skirtą istoriją puošia kruopščios italų ir britų dailininkės Simonos Ceccarelli iliustracijos.

Vokiečių rašytoja ir aktorė Sabine Bohlmann Lietuvos skaitytojams pažįstama iš serijos „Mergaitė vardu Gluosnė“ ir paveikslėlių knygos „Ei, tėti... Ar dešimt yra daug?“, tačiau gimtojoje Vokietijoje ji – dar ir animacinių filmų įgarsintoja, suteikusi balsus tokiems daugelio mėgstamiems personažams kaip Pikačiu iš „Pokemonų“, Kenis iš „Pietų parko“ ir sesutės Liza bei Megė Simpson iš „Simpsonų“.

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Jovita Tamašauskienė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Twirtovė

Nuvirtęs medis

Raktamedis

Regykla

Bičių
viešbutis

kūdra

Flynų
namas

upokšnis

Į MIEŠTĄ

Gluosnės miškas

Gluosnei labai patinka būti ragana.

Ji kartu su draugėmis leidžia dienas
miške, mokosi burtų ir žaidžia su gyvūnais.

Gerųjų raganų gyvenimas – pilnas
nuotykių ir stebuklų.

Tačiau mergaitėms netrūksta ir bėdų. Ne
visų mamos džiaugiasi, kad jų dukros –
raganaitės. Be to, Gluosnės miške pasirodo
trys berniukai ir nusprendžia statytis
trobelę medyje. Jie triukšmaus ir trukdys!

Kaip juos gražiai išvaryti?

Visas problemas galima išspręsti. Tik prireiks
burtų knygos pagalbos...

*Skaityk ir
pirmąją knygą apie
Gluosnę!*

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-886-0

9 786094 418860